

γύρου ἐξ οὗ κατεσκευάζετο, διότι ὁ ἄργυρος προφανῶς εἶναι λευκός, ἢ κατὰ τὴν Βυζαντινὴν καὶ τὴν νεωτάτην ἡμῶν συνήθειαν ἄσπρος. Τὸν αὐτὸν τρόπον μεταχειρισθέντες οἱ πρόγονοί μας, ὠνόμασαν τὰ χρήματα ἐν γένει ἀργύρια, παρὰ τὸ ἄργυρος καὶ τὸ ἀργός, τουτέστι λευκός· οἱ δὲ Γερμανοὶ τοῦ Μεσαιῶνος ἐκάλεσαν album μικρόν τι νόμισμα ἀργυροῦν. Εἰς τὰς Βυζαντινάς αὐτοῦ Μελέτας ὁ Ζαμπέλιος συμφωνεῖ μετὰ τοῦ Κοραῆ ἐτυμολογήσας τὴν λέξιν ἄσπρος ἐκ τοῦ ἄσπιλος, τουτέστι καθαρὸς, στιλπνός, καθ' ὁμοίωσιν τοῦ λατινικοῦ candidus.¹

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Τοῦ Δημιουργοῦ ἡ δόξα καὶ ἡ παντοδυναμία ἐν τε τῷ ἐξωτερικῷ καὶ τῷ ἐμφύχῳ κόσμῳ ἀποκαλύπτεται οὐ μόνον ἐν τισι τῶν πλασμάτων, ἀλλ' ἐν ἀπάσῃ τῇ φύσει τῶν ὄντων. Τοῦ Δημιουργοῦ πάλιν ἡ δόξα καὶ ἡ παντοδυναμία ἐν τῇ κορωνίδι τῆς πλάσεως φαίνεται οὐ μόνον ἐν τούτῳ ἢ ἐκείνῳ, ἀλλ' ἐν ἅπασι τοῖς ἀνθρώποις· ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν ἡμεῖς ὀφθαλμούς, δι' ὧν νὰ τὴν ἀνακαλύψωμεν. . . Ἡ καλλονὴ δὲν εἶναι μόνον ὑποκείμενον κέρδους ὕλικου, ἀλλὰ καὶ σκοπὸς τῆς τῶν ἀνθρώπων παιδείας καὶ ἀγωγῆς. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, νέοι καὶ γέροντες, ἐφ' ὅσον διατρίβωμεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, παιδευόμεθα καὶ διδασκόμεθα· πανταχοῦ δὲ ζητοῦμεν νὰ συνδυάσωμεν τὸ καλὸν μετὰ τοῦ ὀφελίμου. Τὰ ἔργα τῆς πλάσεως ἀπὸ τῶν μεγίστων ἕως τῶν ἀφανεστάτων βρῖθουσι καλλονῆς μυστηριώδους. Λάβετε ἐν ὄψει τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον· οὐχὶ πάντα ὑπάρχουσιν ὠραῖα καθ' ἡμᾶς· ὁ γραφεὺς ὁμοῦ καὶ ὁ γλύπτῃς, ὀξυδερκέστερα ἔχοντες τῶν ἡμετέρων ὄμματα, διακρίνουσιν ἀμύθητον ἐνίοτε καλλονὴν ὅπου ἡμεῖς βλέπομεν ἀμορφίαν. Τοιοῦτοι γραφεῖς καὶ καλλιτέχναι ὑπῆρξαν διὰ παντὸς τοῦ βίου οἱ Ἕλληνες, οἱ τὴν καλλονὴν ἐν παντὶ πράγματι ἐπιδιδώχοντες καθ' ὅλας τὰς φάσεις τοῦ ὕλικου, τοῦ διανοητικοῦ, τοῦ ἠθικοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ καὶ τοῦ πολιτικοῦ βίου των. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀπὸ διεχιλίων καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν εἶναι ἀπαράμιλλοι διδάσκαλοι ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅ,τι κάλλιστον, ὅ,τι ὑψιστον, ὅ,τι ἐπαγωγότατον προῆλθεν ἐκ τῆς θρυμμοῦ ἐκείνου λαοῦ. Οἰονδήποτε ἔργον προῆλθεν ἐξ ἐλληνικῆς χειρὸς, εἶναι ὠραῖον, εἶναι ἀπαράμιλλον. Νοῶ δὲ οὐχὶ μόνον τὰ ἀνάγλυφα καὶ ἐγγλυφα τῶν καλλιτεχνῶν, ἀλλὰ κοινὰ πράγματα ὑπὸ κοινῶν ἀνθρώπων καὶ ἰδιωτῶν ἐξεργασμένα. Ἐφ' ἐκάστου τούτων, κατὰ διάφορον βεβαίως βαθμὸν, ἐπετέθη σφραγίς καλλονῆς, μαρτυροῦσα ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐφιλοτιμήθησαν τὰ πάντα νὰ ἐξεργασθῶσιν ὑπὸ τύπου καλοῦ, διότι ἡ καλλιτεχνική

1. Π. Αἰάμπος

ἢ ἱκανότης καὶ ἡ ἐξοχος φιλακαλίᾳ μετεδίδετο ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἀπετέλει μερίδα τῆς διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς αὐτῶν οὐσίας, ἀπεκαλύπτετο ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ καὶ διετρανοῦτο ἐν πάσῃ αὐτῶν πράξει καὶ ἐνεργείᾳ. (Γλάδστω).

Ἡ μετάφρασις τῶν ἐπομένων ἐπιγραμμάτων ἀπεστάλη ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ὑπὸ σεβαστοῦ καὶ διακεκριμένου λογίου, μὴ ἐπιθυμοῦντος νὰ γνωσθῇ τὸ ὄνομα τοῦ.

Σ. τ. Δ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ

Ἐκ τῶν τοῦ Gotha.

TO AMATAN TON OXALON.

Λέγε, δὲν πρᾶττομεν ἄρισ'; ἀπάτη δὲν πρέπ' εἰς τὸν ὄχλον;
πόσον ἀγροτικός, ἰδὲ, εἶναι καὶ ἄγριος πρὸς.—
Ἄγριοι ναὶ καὶ ἄγροτικοὶ εἶν' ὅσοι χονδρὰ ἀπατῶνται·
γίνετε εἰλικρινεῖς, καὶ ἀνθρωπίζετε' αὐτόν.

ΦΥΣΙΟΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ.

Ψεύδους ἐγὼ ὠφελίμου προκρίνω ἀλήθειαν μᾶλλον·
κ' ἔστι αὐτὴ θλαστέρα· δὲν τὴν φοβοῦμαι ποσῶς.
Πάλιν τὸν πόνον αὐτῇ καὶ τὴν βλάβην καλῶς ἰατροῦσι
μόνη, ἂν βλάβῃ ποτὲ τύχη νὰ κάμ' εἰς ἡμᾶς.

Ἐκ τῶν τοῦ Schiller.

Εἰς τοὺς προσηυτοποιοῦς.

Ἐξω τῆς γῆς νὰ σταθῶ ὀλιγώτατον δότε μοι τόπον,
εἶπεν ὁ θετός ἀνὴρ. κ' εὐκόλα ἐγὼ τὴν κινῶ.
Ἐξω τοῦ νοῦ μου κ' ἐμὲ νὰ ἐκθῶ στιγμὴν μίαν ἀφῆτε,
καὶ κατὰ πάντα εἰς σᾶς ἀφοσιοῦμαι εὐθὺς.

Εἰς τὰ ἀστρονομικὰ βιβλία.

Ὡ οὐρανὲ, πόσον ἀμετρος, ἀπειρος, ὑψιστος εἶσαι!
πλὴν μικρολόγων ὁ νοῦς ἔσυρε κάτω καὶ σέ.

ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ.

Ὅταν ἰδῶ εὐτυχῆ, λησμονῶ τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου·
πλὴν μοὶ παρίσταντ' ἐμπρός, ἅμα ἰδῶ δυστυχῆ.

ΒΡΕΦΟΣ ΕΝ ΚΟΙΤΙᾳ.

Εὐδαίμων βρέφος! ἀκόμ' ἢ κοιτίς σου σ' εἶν' ἀμετρος χῶ·
Γίνε ἀνὴρ, καὶ στενὸν θαύρη; τὸ ἀπειρον πᾶν. [ροσ.]

ΕΛΠΙΣ ΚΑΙ ΕΚΒΑΣΙΣ.

Νέος ἐκπλέ' εἰς τὸν πόντον θαρῶν μὲ μυρία ἰστία,
μόλις δ' εἰς λέμβον σωθεὶς γέρων λιμένα ζητεῖ.

Εἰς στιχομύθον.

Στίχον διότι κατώρθωσα; ἔνα εἰς γλῶσσαν ἐτοίμην,
ἥ τις ποιεῖ ὑπὲρ σοῦ, εἶσαι, θαρῶεις; ποιητής;

ΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΦΡΟΝΗΣΕΩΣ ΔΙΪΣΤΟΡΑ.

Θέλεις, ὦ φίλε, τῆς ὄντως σοφίας τὰ ὕψη νὰ φάσης;
τόλμα· ἢ φρόνησις δὲ ἄς χαχλανιέτ' ἐπὶ σοί.
Εἶναι ἀμβλύψυχὴ αὐτῇ, καὶ τὴν τῶρα σε φύγουσαν ὄχθη·
βλέπει, ἀλλ' ὄχι καὶ ποῦ θέλεις ἀράξει ποτέ.

Ἐκ τῶν τοῦ Λουδοβίκου Βαυαρίας.

Εἰς τὸ ἐν Ρώμῃ παλατιὸν τῶν Καίσαρων.

Ἐμελλεῖς ἄρ' αἰωνίως ληστῶν κατοικεῖς νὰ μένη;
ὅπου οἱ Καίσαρες πρὶν, τᾶρα οἱ γόπες οἰκοῦν!

Τὸ ἀσιθγαυμαστότατον.

Τὶ το θαυμάζεις τὸ ἀνθισμ' ἀνθῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πάγου;
Ἰδὲ, ἢ Ῥώμη ἀνθεῖ, οὗτ' ἀπ' αἰῶνος νεκρά.